

РЕШЕНИЕ

№ 2034

гр. София, 26.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-І-Н, в закрито заседание на двадесет и шести юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Десислава Ст. Чернева

като разглежда докладваното от Любомир Луканов Въззивно гражданско дело № 20221100506902 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435, ал. 2, т. 7 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), вр. с чл. 274 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба с вх. № 29454/21.06.2022 г. по описа на ЧСИ, подадена от длъжника по изпълнението „Т.С.“ ЕАД, чрез надлежно упълномощен представител, срещу разпореждане с изх. № 41611 от 02.06.2022 г. по изп. дело № 20228600400433 по описа на ЧСИ В.М., рег. № 860, с район на действие Софийски градски съд.

В жалбата се твърди, че от длъжника се дължат разноски за адвокатско възнаграждение само по чл. 10, т. 1 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – само за образуване на изпълнителното дело, но не се дължи адвокатско възнаграждение по чл. 10, т. 2 от същата Наредба № 1/2004 г., тъй като реално такива действия не са извършвани от представителя на вискателя. Жалбоподателят поддържа, че е извършено само действие по образуване на изпълнителното дело, а след това други действия не са били извършени, тъй като от „Т.С.“ ЕАД са заплатени изцяло всички дължими суми в срока за доброволно изпълнение. Счита, че длъжникът не следва да отговаря за разноските на вискателя, направени за изпълнителни способи, които не са извършени. Прави възражение, че размерът на възнаграждението за адвокатски хонорар е прекомерен предвид правната и фактическата сложност на изпълнителното производство. Пзовава се на Тълкувателно решение (ТР) № 2 от 26.06.2015 г. по т. дело № 2/2013 г., на ВКС, ОСГТК и приетото в т. 3 от ТР № 6 от 06.11.2013г. по т. дело № 6/2012г. на ВКС, както и приложимата норма по чл. 78, ал. 5 от ГПК. Цитира съдебна практика. Заявено е искане съдът да отмени постановлението за разноски и да намали възложените на длъжника разноски за адвокатско възнаграждение до минималния размер от 200 лв., определен по чл. 10, т. 1 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Иска по отношение на пропорционалната такса по чл. 26 от ТТР към ЗЧСИ и на

претендираните разноси за адвокатско възнаграждение, съдът да реши спора по същество. Претендира разноси по настоящото производство, вкл. и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева. Не представя списък по чл. 80 от ГПК.

В срока по чл. 436, ал.3 от ГПК е постъпил отговор от взыскателите Б.В.К. и Д.В.К., чрез упълномощения адв. М.М.М. от САК, с който я оспорват, като неоснователна. Излагат съображения, че заплатеният адвокатски хонорар отговаря на действията, които е следвало да извърши адвокатът по събиране на сумата. Поддържат, че дори подаденото на 01.06.2022 г. становище ангажира адвоката, който е поел задължение за защита интересите на клиентите си през цялото изпълнително производство. Искат да се остави жалбата без уважение, евентуално съдът да приеме, че всеки един от взыскателите е платил по 250 лв. Претендират разноси в размер на 300 лв. – адвокатско възнаграждение по Договор за правна защита и съдействие от 23.06.2022 г. (лист 89 от изп. дело), ведно с представен списък по чл. 80 от ГПК (лист 90 от изп. дело).

По делото са изложени мотиви на ЧСИ В.М., с които е заявено становище за неоснователност на жалбата. Поддържа, че взыскателите са посочили конкретен изпълнителен способ – запор върху банковите сметки на длъжника, което не предполага липса на активност от тяхна страна. Счита, че всеки кредитор има право на адвокат, а по изпълнителното дело са представени доказателства за сторени разноси. Твърди, че претендираното минимално адвокатско възнаграждение е допустимо, тъй като е изчислено на база главницата, т.е. определено е под законоустановения минимум. Сочи, че платеното адвокатско възнаграждение е действително направен разход и по реда на чл. 79, ал.1 от ГПК следва да бъде възмездено. По отношение на дължимата такса по чл. 26 от ТТРЗЧСИ е посочено, че начисляването ☐ не включвало авансовите такси. Размерът на таксите е определен в нормативен акт и те не биха могли да бъдат в по-нисък размер. Иска жалбата да бъде оставена без уважение и се потвърди извършеното от ЧСИ действие.

Софийски градски съд, в настоящия си състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Изпълнително дело № 20228600400433 по описа на ЧСИ В.М. е образувано на 13.05.2022 г. въз основа на изпълнителен лист от 05.05.2022 г., издаден по гр. дело № 72964/2019 г. от Софийския районен съд, II ГО, 164 състав. С молбата за образуване, взыскателите Б.В.К. и Д.В.К., действащи чрез адвокат М.М.М. са представили и бланков договор за правна защита и съдействие № 0313560/13.05.2022 г., в който договореното възнаграждение е в размер на 500 лв. и е отразено да е платено в брой. Предоставеният на адвоката мандат включва образуване на изпълнително дело и процесуално представителство за събиране на вземане по изпълнителен лист от 05.05.2022 г., по гр. дело № 72964/2019 г. на СРС, 164 състав. От приложения изпълнителен лист от 05.05.2022 г., издаден по гр. дело № 72964/2019 г. на Софийския районен съд, 164 състав се установява, че „Т.С.“ ЕАД е осъдено да заплати на Б.В.К. и Д.В.К. сумата от 400 лв. общо или на всеки от тях по 200 лв., представляващи сторените от ответниците съдебни разноси в исковото производство.

В молбата за образуване на изпълнителното производство взыскателите сочат, че искат да бъде образувано изпълнително дело срещу „Т.С.“ ЕАД за цялата сума описана в изпълнителния лист. В молбата е поискано извършването на пълно проучване на имущественото състояние на длъжника, определяне размера на присъдените и дължими лихви, извършване на справки, налагането на запови по установените банкови сметки на длъжника едновременно с изпращане на ПДИ и събиране на принудително присъдените вземания. На ЧСИ са възложени правомощията по чл. 18 от ЗЧСИ.

С разпореждане с изх. № 35798/16.05.2022 г. ЧСИ В.М. е приела като разноски по делото адвокатския хонорар в размер на 500 лв. и авансовите такси по ТТРЗЧСИ в размер на 108 лв. Поискано е предоставянето на документи от НАП, извършена е справка в регистъра на банковите сметки и сейфове.

На 16.05.2022 г. на длъжника е изпратена по електронен път покана за доброволно изпълнение (ПДИ), в която са посочени като задължения: 800 лв. – неолихвяема сума; 170.10 лв. – разноски по изпълнителното дело; 148.80 лв. – такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ, както и 500 лв. адвокатско възнаграждение. В ПДИ е отразено, че към 16.05.2022 г. общото задължение по изпълнителното дело е 1618.90 лв.

На 25.05.2022 г. длъжникът „Т.С.“ ЕАД е заплатил сумата от 1618.90 лв., като дължима по изп. дело № 20228600400433 по описа на ЧСИ В.М. (лист 58 от изп. дело).

На 26.05.2022 г. от длъжника е подадено възражение с вх. № 25524 пред ЧСИ В.М. срещу размера на претендирания от взыскателите адвокатски хонорар, с искане същият да бъде намален от 500,00 лв. на 200,00 лв. Заявено е също, че и пропорционалната такса по т. 26 от Тарифата за таксите и разноските по ЗЧСИ следва да бъде намалена.

Със становище от 01.06.2022 г. взыскателите, чрез упълномощения представител, са поискали жалбата да бъде оставена без уважение.

С обжалваното разпореждане с изх. № 41611 от 02.06.2022 г. по изп. дело № 20228600400433 по описа на ЧСИ В.М., длъжникът „Т.С.“ ЕАД е уведомен, че възражение с вх. № 25524 от 26.05.2022 г. е оставено без уважение, без да са изложени мотиви от ЧСИ.

На 21.06.2022 г. е постъпила разглежданата жалба с вх. № 26454 по описа на ЧСИ В.М. срещу разпореждане с изх. № 41611 от 02.06.2022 г. по изп. дело № 20228600400433 по описа на ЧСИ В.М.. Жалбата е заведена от „Т.С.“ ЕАД с рег. инд. № ЧСИ – 6014/15.06.2022г. преди изпращането ѝ на ЧСИ.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата по чл. 435, ал.2 от ГПК е подадена от процесуално легитимирано лице – длъжникът по изпълнението, в рамките на преклузивния двуседмичен срок по чл.436, ал.1 от ГПК. Насочена е срещу подлежащ на обжалване акт на съдебния изпълнител, доколкото обжалваното постановление касае разноските по изпълнението, т.е. попада в нормата на чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК. Внесена е и дължимата държавна такса по сметка на СГС. В този смисъл съдът приема, че жалбата е редовна и процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Спорните въпроси между страните по делото са: дължат ли се на взыскателите адвокатско възнаграждение над размера от 200 лв., т.е. и възнаграждение за извършване на действия с цел удовлетворяване на вземанията, предмет на изпълнителното дело, до размера на сумата от 500 лв., както и какъв е размерът на пропорционалната такса по чл. 26 от ТТР към ЗЧСИ.

При проверка за законосъобразността на обжалвания акт, съдът намира следното:

В чл. 79, ал. 1 от ГПК е регламентирано, че разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в изрично посочените в тази разпоредба случаи.

Таксите по изпълнението, съгласно чл. 78 от ЗЧСИ се събират за извършването на изпълнителни действия и на други действия в производството по принудително изпълнение в размери, определени от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ

(ТТРЗЧСИ), които разноси по изпълнението са в тежест на длъжника. Отговорността на длъжника за разносните за заплащане на дължимите по изпълнението такси, може да бъде ангажирана само доколкото се установи, че определено действие е реално извършено. Извод в тази насока се налага по аргумент от разпоредбата на чл. 79, ал. 1, т. 2 от ГПК, която изрично изключва отговорността на длъжника за разноси за изпълнителни действия, които са изоставени от вискателя или са отменени от съда, т.е. такива, които не са извършени или са признати за незаконосъобразно извършени. Следва, че и в случаите когато вискателят е заплатил таксите по изпълнението, които се дължат съгласно ТТРЗЧСИ, авансово, т.е. преди предприемане на съответното действие от съдебния изпълнител, каквото е правилото, *същите не се възлагат автоматично в тежест на длъжника*, а само тогава, когато съответното поискано изпълнително действие бъде извършено в хода на производството. В случай, че вискателят е поискал извършване на определено изпълнително действие и е заплатил авансово такса за това, но то остане неосъществено при липса на интерес от него, това лице може да поиска да му бъде възстановена сумата, заплатена като такса, *но тя не може да се възложи в тежест на длъжника* съгласно чл. 79, ал. 1, т. 2 от ГПК.

Съдебните разноси в изпълнителното производство не са свързани със защита срещу незаконосъобразни изпълнителни действия, а с общия принцип за отговорността за разноси. Съгласно чл. 78, ал. 5 от ГПК при прекомерност на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото, може да бъде присъден по-нисък размер, но същият не може да бъде под минимално определения такъв съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗАДв), като Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения определя минималния размер на възнаграждението за съответния вид правна помощ. Систематичното място на разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК в общите правила на ГПК обосновава приложимост на тази разпоредба и в изпълнителния процес.

Преценката за правната и фактическа сложност на изпълнителното дело следва да се извърши с оглед всички факти, сочещи за обема и сложността на оказаната по делото правна помощ; с оглед извършените процесуални действия и други обстоятелства, определящи правната и фактическа сложност на делото – в този смисъл са указанията на ВКС в т. 6 на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. дело № 2/2013 г., ОСГТК.

Възнаграждението за представителство и правна помощ по изпълнителни дела се определя по реда на чл. 10 от цитираната Наредба – т. 1 (изм. с ДВ, бр. 2 от 2009 г., бр. 28 от 2014 г.; изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ - бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г.; изм., бр. 68 от 2020 г.) за образуване на изпълнително дело в размер от 200 лв., а за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания съгласно т. 2 (изм. ДВ, бр. 28 от 2014 г., бр. 7 от 2019 г., бр. 68 от 2020 г.) - за парични вземания до 1000 лв. – 200 лв.

В настоящия случай жалбоподателят, в качеството на длъжник по изпълнението, дължи на вискателите адвокатско възнаграждение, но само за образуване на изпълнителното дело, което съдът, с оглед ниската фактическа и правна сложност на делото, приема, че следва да бъде в сочения от длъжника размер, а именно в размер на 200 лева. В чл. 426, ал. 2 от ГПК е прието, че в молбата за образуване на изпълнителното производство следва да бъде посочен изпълнителен способ (начина на изпълнението), което е елемент от редовността на молбата. В конкретния случай се установи, че в молбата за образуване на изпълнителното производство формално е посочен и изпълнителен способ (начина на изпълнението), като елемент от

редовността на молбата. Вискателите само са депозирали молба за образуване на изпълнителното дело, като са посочили налагането на запор като изпълнителен способ. Такса за налагане на запор на банковите сметки на длъжника не следва да се възлага за сметка на длъжника, тъй като страните по делото не спорят, че още в срока за доброволно изпълнение сумата е събрана от длъжника (ПДИ е изпратена на 16.05.2022г., а плащането на длъжника е на 25.05.2022г.). Адвокатът на вискателите не е извършил никакви други необходими действия по процесуално представителство, поради което уговореното възнаграждение за други действия не следва да се възлага в тежест на длъжника. По изложените съображения съдът приема, че в случая не се дължат разноси на вискателите във връзка с неговата адвокатска защита по изпълнителното дело за предприемане на изпълнителни действия, а разноси за адвокатско възнаграждение следва да се дължат само за образуването на изпълнителното производство. Последното налага да бъде отменено разпореждане с изх. № 41611 от 02.06.2022 г. по изп. дело № 20228600400433 по описа на ЧСИ В.М.. В този смисъл начислените от ЧСИ В.М. разноси по изпълнителното дело в размер на 500 лв. за адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство, следва да бъдат намалени на 200 лв. Съобразявайки § 2а от Допълнителните разпоредби от Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, към сумата от 200 лева не следва да се добавя 20 % ДДС, тъй като не се твърди и не се установи упълномощеният адвокат да е регистриран по Закона за данъка върху добавената стойност.

По отношение размера на пропорционалната такса по чл. 26 от ТТР към ЗЧСИ съдът приема следното:

Според изпълнителния лист размерът на дълга на жалбоподателя възлиза на 400 лв. Спорно е дали в размера на дълга, който се събира по изпълнителното производство и който е основа за определяне и на пропорционалните такси, дължими към съдебния изпълнител, се включват направените от вискателя разноси за адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство. Според забележка 4 към т. 26 на ТТРЗЧСИ за определяне на размера на пропорционалната такса при събиране на парично вземане, която се определя въз основа на събраната от съдебния изпълнител сума, в размера на вземането *не се включват само авансовите такси*, заплатени от вискателя. Когато изпълнителният лист е предявен пред частен съдебен изпълнител и длъжникът плати след образуване на изпълнителното производство, от него се събират както дължимите от вискателя авансови такси (дори да не са заплатени предварително) за извършените необходими действия по изпълнителното дело, така и разноските на вискателя за процесуално представителство, доколкото съответстват на действителната фактическа и правна сложност на делото, а също и т. нар. окончателна такса по т. 26 от Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители (ТТРЗЧСИ). В този смисъл е и решение № 82/08.05.2012 г. по гр. дело № 1891/2010 г. на ВКС, IV ГО. След като в забележка 4 към т. 26 на ТТРЗЧСИ изрично е регламентирано, че в размера на паричното вземане не се включват авансовите такси, то следва, че *е изключена възможността съдебният изпълнител да събира пропорционална такса и върху разноските по изпълнението*, които по своето естество могат да се приравнят на авансови такси (доколкото са направени преди събиране на процесното вземане по изп. дело). В случая адвокатското възнаграждение по изпълнението представлява разноси, които вискателят е направил във висящото изпълнително производство-авансово. Т.е. адвокатският хонорар, като разход по изпълнението следва да се признава (приема) като авансов разход във връзка с изпълнителното дело поради което и не следва да бъде включен в таксата по т. 26 от ТТРЗЧСИ. Следва, че *пропорционалната такса се дължи само върху вземането по изпълнителния лист*. В паричното вземане, върху което се изчислява таксата по т. 26

от ТТРЗЧСИ, не се включват авансово заплатените от взыскателя такси, вкл. и заплатеният от взыскателя адвокатски хонорар по изпълнителното дело.

Настоящият съдебен състав приема, че съгласно забележка 4 към т. 26 от ТТРЗЧСИ, в размера на паричното вземане не се включват авансовите такси. В този размер не следва да се включват никакви такси и разноски по самото изпълнително дело, а само вземането, което е предмет на изпълнителния лист, поради което дължимата такса по т. 26, е формирана върху погрешно определена главница. Размерът на таксата по т. 26, б. „б“ от ТТРЗЧСИ, върху сумата от 400 лв. възлиза на 48 лв. (с ДДС).

Следователно жалбата следва да бъде уважена, като разноските на взыскателя в изпълнителното производство се определят на 200 лв. – за адвокатското възнаграждение, а пропорционалната такса, дължима на съдебния изпълнител по т. 26 от ТТРЗЧСИ – на 48 лв.

По разноските в настоящото производство съдът приема следното:

В производството по реда на чл. 435 от ГПК предмет на съдебен контрол и проверка за процесуална законосъобразност са действията и актовете на органа по принудителното изпълнение, поради което и субект на отговорността за обезщетяване причинените вреди (в това число и разходите за обжалването им по реда на чл. 435 от ГПК), е съдебният изпълнител. Последният не е страна в съдебното производство по обжалване на действията и актовете му, поради което и общият ред за присъждане на разноски, предвиден в чл. 78 и чл. 81 от ГПК в случая е неприложим.

Процесуалният способ за защита на страната, сторила разноски и имаща право на такива, е общият исков ред - чрез предявяване на иск по чл. 441 от ГПК и чл. 74 от ЗЧСИ за възстановяване на вредите, причинени от незаконосъобразни действия и актове на съдебния изпълнител. По изложените съображения съдът оставя без уважение искането на жалбоподателя за присъждане на разноски по настоящото производство.

Взыскателите претендират разноски сторени по повод заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лв., представят договор и списък. Предвид изхода на делото и съобразно разпоредбата на чл. 78, ал. 3 от ГПК искането им за разноски следва да бъде оставено без уважение.

Така мотивиран, Софийски градски съд, ГО, III въззивен бр. състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на длъжника „Т.С.“ ЕАД, ЕИК **** разпореждане с изх. № 41611 от 02.06.2022 г. по изпълнително дело № 20228600400433 по описа на ЧСИ В.М., рег. № 860 за определяне разноските в изпълнителното производство и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

НАМАЛЯВА определените разноски за адвокатско възнаграждение на взыскателите Б.В.К., ЕГН **** и Д.В.К., ЕГН *****, по изпълнително дело № 20228600400433 по описа на ЧСИ В.М., рег. № 860, с район на

действие Софийски градски съд до размера на сумата от 200 (двеста) лева и дължимата на съдебния изпълнител такса по т. 26 от Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители на 48 (четиридесет и осем) лева.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ****, за присъждане на разноски по частно гр. дело № 6902 по описа за 2022 г. на Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Б.В.К., ЕГН **** и Д.В.К., ЕГН **** за присъждане на разноски по частно гр. дело № 6902 по описа за 2022 г. на Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____